

MOMENT ETERN

Notava la pell calenta, tot el meu cos estava pendent que arribés el moment, moment que ja era etern, formava part de l'univers; un univers magnífic que va més enllà de les paraules.

Comptava els minuts esperant que vingúés el meu estimat i poder fondre'ns en una abraçada.

Diuen que el sentit del tacte ens fa reconèixer el fred i la calor, la textura i la forma dels objectes que ens envolten. Potser això també ens fa reconèixer a nosaltres mateixos, saber mitjançant l'altre qui som en realitat.

Ja ha arribat el moment: fa anys que ens coneixem, però sempre sembla que sigui la primera vegada. Les seves mans al meu cos rellisquen com si nedéssim al mar enmig d'una onada.

Sí, d'acord, el vel de l'amor i del desig és molt fi, forma part d'una part abstracta de la vida, però, què hi fa posar-li un nom o no? A vegades, no fa falta.

À. M.